

Debesis ir pavisam tuvu!

- 1 Redzēdams ļaužu pūli, Jēzus uzkāpa kalnā un apsēdās, un viņa mācekļi sapulcējās ap viņu.
- 2 Un viņš sāka tos mācīt, sacīdams:
- 3 "Laimīgi garā nabagie, jo viņiem pieder Debesu valstība.
- 4 Laimīgi apbēdinātie, jo viņus mierinās.
- 5 Laimīgi lēnprātīgie, jo viņi mantos zemi.
- 6 Laimīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības, jo Dievs viņiem papildinām to dos.
- 7 Laimīgi žēlsirdīgie, jo Dievs būs viņiem žēlsirdīgs.
- 8 Laimīgi sirdsšķīstie, jo viņi Dievu redzēs.
- 9 Laimīgi miera nesēji, jo viņi tiks saukti par Dieva bērniem.
- 10 Laimīgi taisnības dēļ vajātie, jo viņiem pieder Debesu valstība.
- 11 Laimīgi jūs esat, ja jūs manis dēļ lamās un vajās, un runās visu ļaunu par jums.
- 12 Priecājieties un gavilējiet – jūsu alga ir liela debesīs. Tāpat tie vajāja arī praviešus, kas bija pirms jums."

Mateja ev. 5:1–12

Mīļā draudze!

Ar Mirušo piemiņas dienu beidzas Baznīcas gads. Ja esi nonācis pie kāda noslēguma, ir labi paskatīties atpakaļ uz ceļu, kas ir noiets. Savā ziņā tas atspoguļo mūsu dzīvi, pār kuru klājas Kristus klātbūtne. Sākot ar gaidīšanu uz Kristu un Viņa piedzimšanu, turpinot ar Ciešanu laiku un Lieldienām, ejot uz Vasarsvētkiem, saņemot Svēto Garu, mēs ļaujam savā dzīvē attīstīties ticības augļiem. Un tagad nonākam pie nāves, atceroties tos, kas ir aizgājuši mūžībā, un reizē arī pārdomādami to, uz kuriem mēs ejam. Galu galā tā ir iespēja apzināties, kā aizgājēji ir veidojuši mūsu dzīvi. Viņi ir kļuvuši arī daļa no mums. Ne tikai uz kapiem mēs atrodam viņu pēdas, nē, tās slēpjas arī mūsos pašos, ka esam mācījušies no aizgājējiem, ka tie ir mūs iespaidojuši ar savu rīcību, ar savām domām, ar savu izturēšanos, un varbūt arī ar savām lūgšanām mūs atbalstījuši. Mūs ir ietekmējušas viņu labās un sliktās īpašības, un ne vienmēr es apzinos, kāpēc esmu tāds, kāds esmu.

Manai ģimenei vakar bija īpaša diena. Manam tēvam mācītājam Paulim Urdzem 21. novembrī būtu palicis 100 gadu. Kopā ar brāli, mūsu un manu māti izveidojām mājas lapu ar rakstiem un fotogrāfijām, kas mums bija pieejami. Esmu savam tēvam pateicīgs, ka Viņš man ar saviem vārdiem, ar savu mīlestību, ar savu piemēru parādīja Kristus tuvumu. Negribu viņu idealizēt, bet man ir skaidrs, ka bez viņa es neapzinātos Dieva mīlestību un nebūtu kļuvis par mācītāju. Pie mana brāļa Pētera un mana tēva kapa stāv akmens krusts ar vārdiem no 1. Jāņa vēstules 4. nodaļas: "**Dievs ir mīlestība.**" To mani vecāki izvēlējās tad, kad mans brālis Pēteris 18 gadu vecumā gāja bojā avārijā. Viņi izvēlējās nepieņemt nāves tumsu kā galīgo īstenību, nepieņemt izmisumu un sāpes par zaudēto dēlu kā pēdējo atbildi, ko dzīve mums var piedāvāt. Dieva vārds runā pretī tam, kas ir acīmredzams, liekas tik visaptverošs, noteicošs. Dieva vārds rada cerības telpu, kurā mēs varam elpot un dzīvot. Ja tas nav, tad ātri vien mēs varam zaudēt pamatu zem kājām un ieslīgt bezcerības un bezjēdzības jūrā. Dieva mīlestība, kas ir atklājusies Jēzu Kristū, dziedina mūsu brūces, tā ļauj mums attīstīties un augt, tā dod cerību, ka, neskatoties uz visu ļauno, kas var notikt ar mums un ar pasauli, mēs esam kopā ar Kristu.

Mēs, kas dzīvojam mums doto dzīvi, nespējam redzēt to lielo kopainu, lai līdz galam saprastu, no kurienes nākam un uz kuriem ejam, kāpēc bija jānotiek tieši tā, ne

citādi un kāda jēga tam visam ir. Lai gan arī mums ir brīži, kad it kā paceļamies nedaudz pāri ikdienas notikumiem un varam ieraudzīt kādu lielāku pavedienu, kā arī piešķirt jēgu lietām, ko esam piedzīvojuši.

Kad Jēzus runāja ar Saviem mācekļiem un cilvēku pūli, kas bija atnācis Viņu klausīties, Viņš atradās uz kalna. Tātad Jēzus redzēja vairāk, nekā tikai savas četras sienas vai savu ierasto vidi. Tur bija plašums, varēja skatīties tālu jo tālu, līdz pat vietai, kur saskārās debesis ar zemi. Uz šī fona izskan Viņa vārdi, svētības vārdi, vārdi, kas iedrošina, pie kuriem var pieturēties tad, kad dzīve sāk šķobīties. Jēzus runā no Dieva perspektīvas kā tāds, kas aptver visu mūsu dzīvi un dod tai plašumu un dziļumu, līdzīgi kā Mozus to darīja, kad Viņš Izraēla tautai deva tālāk desmit baušļus, kurus bija saņēmis uz Sinaja kalna. Ar šiem svētības vārdiem sākas Jēzus Kalna runa, ko Jūs varat atrast Mateja evaņģēlijā no 5. līdz 7. nodaļai.

Jēzus iesāk un nobeidz svētības vārdus ar apsolījumu par debesu valstību. Vispirms Viņš saka, ka laimīgi garā nabagie, jo viņiem pieder debesu valstība, un tad noslēdz, sakot, ka tas pats attiecas arī uz taisnības dēļ vajātiem. Ja evaņģēlists Matejs lieto vārdu "**debesu valstība**", viņš nerunā par pēcnāves dzīvi. Pārējos evaņģēlijos ir runa par "**Dieva valstību**". Matejs, kas rakstīja jūdu kristiešiem, sekoja tiem jūdiem, kas nevēlējās izrunāt Dieva vārdu, jo viņi nevēlējās pārkāpt 2. bausli: "**Tev nebūs Dieva vārdu nelietīgi valkāt.**" Tā vietā viņš runāja par debesu valstību, lai ar citu vārdu izteiktu Dieva klātbūtni. Jēzus aizvien atkal centās cilvēkiem parādīt kaut ko no Dieva īstenības. Ja Viņš runā par Dieva valstību, tad tā ir lieta, kas reizēm ir pavisam tuvu, kaut vai attiecībās, kur valda mīlestība un sadraudzība, bet reizēm tā ir realitāte, kas tikai tuvojas, kas vēl nav atnākusi.

Tātad debesis nav vieta vai teritorija, kur nonākam tikai pēc mūsu nāves.

To var piedzīvot tas, kas ir garā nabags, kas tiek vajāts taisnības dēļ. Ko nozīmē "**garā nabags**"? Tas ir cilvēks, kas neturas pie šīs pasaules par katru cenu, kas dod telpu Dievam, kas apzinās, ka ne manta, ne nauda, ne bauda, ne tuvi cilvēki, ne ārējs gods un spožums nespēs viņu piepildīt. Kā izpaužas šī garīgā nabadzība? Es varu tikai nojaust, kā tas ir. Piemēram, ka cilvēks aizvien atkal liek sevi Dieva rokās, savas rūpes un bēdas, un pats pārstāj rūpēties un bēdāties. Kas uzticas Dieva vadībai un spēj ieraudzīt sīkumus, par ko var priecāties. Kas var pasmaidīt arī pārbaudījumos un grūtībās, jo atceras Dieva mīlestību. Vai šis cilvēks jau šodien kaut ko nepiedzīvo no debesu valstības?

Kā ir ar "**taisnības dēļ vajātiem**"? Kas tie tādi? Tie ir cilvēki, kas nesamierinās ar lietām tikai tāpēc, ka tā ir ērtāk. Kā var dzīvot mierīgu, pašapmierinātu dzīvi, ja tev blakus ir kāds, kas cieš? Ja manī ir dzīva sirds, tad es ņemu līdzdalību ar citiem, es nevaru vienkārši noslēgties, norobežoties, izslēgt no sava redzes loka to, kas man nav tīkams. Un, protams, ar to, ka iebilstu, es varu izsaukt uguni uz sevi, pievērst sev uzmanību kā nemiera cēlājs, kas traucē pastāvošo iekārtu. Jēzus sekotāji to piedzīvoja, kad viņi tika vajāti, – ar kādu naidu pret viņiem izturējās. Bet viņi arī piedzīvoja Kristus klātbūtni, kā Viņš stiprina pārbaudījumos un grūtībās. Atkal debesu valstība bija pavisam tuvu.

"**Laimīgi apbēdinātie, jo viņus mierinās.**" Es varu nākt ar visu savu smagumu, ar savām sērām par zaudēto un ar savu izmisumu un nolikt to pie Kristus krusta, ieraudzīt Viņa klātbūtni arī manās ciešanās un sāpēs. Es neesmu viens. Jēzus man ir līdzās. Viņš man ļauj izraudāties, uzklausa mani, pieņem mani. Un tad Viņš iedrošina turpināt dzīvot, nepadoties tumsai, bet paļauties uz Viņa vadību, ka Viņš man palīdzēs soli pa solim iziet no nospīestības un ļauties Viņa mīlestībai.

Lai arī Jūs savus mīļajos varētu likt Dieva rokās, lai jums būtu miers sirdī un paļāvība, ka Dieva mīlestība jau šodien var atvērt debesis. Āmen.